

This entry is part 3 of 4 in the series F. Roger Devlin - Sexuální utopie v praxi

F. Roger Devlin - Sexuální utopie v praxi

- Sexuální utopie v praxi, část 1
- Sexuální utopie v praxi, část 2
- Sexuální utopie v praxi, část 3
- Sexuální utopie v praxi, část 4.

Dříve dívky vychovávali s tím, že jednoho dne z nich budou manželky a matky a také je učili potřebným dovednostem.

Autor: F. Roger Devlin

Další díly naleznete zde: [Část první](#) [Část druhá](#) [Část čtvrtá](#)

Návrat k primitivismu

Veřejná diskuse na téma sexuální revoluce se zpravidla zaměřuje spíše na to, co se děje (znásilnění na schůzkách a tzv. „hook-ups“), než na to, co se neděje – tedy vytváření stabilních rodin. Čas od času zveřejňované průzkumy naznačují spokojenost mužů s jejich „sexuálními životy“ a nespokojenost žen s jejich. To svádí k dojmu, že dnešní muži skutečně mají „víc sexu“ než v časech předcházejících protestům skupinky pomýlených děvčat před 40 lety. Lidé jako by se domnívali, že mužské sexuální utopie harému pro každého muže bylo skutečně dosaženo.

Nedá velkou práci dokázat, že to pravda nejen že není, ale ani být *nemůže*. Rodí se zhruba stejně děvčat jako chlapců (ne tak úplně: novorozenců mužského pohlaví je asi o 5% víc ženského – ne pro každého hochy se tedy najde nějaké děvče). Když dojde k odstranění omezení a překážek ženské sexuální žádosti, nezvýší se celkové množství mužům dostupného sexu, jen se nově rozdělí stávající nabídka a společnost se stává polygamní. Vzniká tak situace, kdy většina mužů zoufale a marně hledá ženu, zatímco většina žen se podobně zoufale vrhá k nohám hrstky výjimečně přitažlivých mužů. Tito muži – pro které ostatně bylo nalezení partnerky snadné vždy – mají tedy žen vícero.

Charakteristickým znakem společností ve stadiu úpadku bývá znovuobjevení se primitivních kulturních norem z časů úsvitu civilizace. Sexuální emancipace tedy vlastně mezi lidmi znovu uvádí pářící chování paviání smečky.

S úpadkem monogamie už ženský výběr nic neomezuje, a tak si všechny ženy vybírají několik stejných mužů. Jestliže měl Casanova 132 milenek, bylo to proto, že si ho vybralo 132 různých žen. Tito muži kolem sebe vytvoří harém nikoliv svým predátorským chováním, ale díky své výjimečné přitažlivosti. Problémem jsou spíš jednoduché počty, než mužská nemorálnost; všechny ženy zjevně nemohou mít *výhradní* „vlastnictví“ toho nejpřitažlivějšího muže. Pokud se tedy chtějí ženy párovat, jak jim velí jejich přirozenost, musejí být – alespoň v racionální rovině – připraveny podělit se o svého partnera s ostatními ženami.

Ženy ale samozřejmě v podobné situaci nijak zvlášť racionálně nepřemýšlí. Vyžadují od svého „alfa“ muže „závazek.“ Člověk by pak vcelku oprávněně mohl nabýt podezření, že ženské stížnosti na neschopnost mužů zavázat se ve skutečnosti znamenají, že nedokáží přimět vysoce atraktivní muže, aby se zavázali *jim*; připomíná to obyčejného chlapíka, který požádal o ruku Helenu Trójskou a po jejím odmítnutí si stěžoval, že „ženy se nechťejí vdávat.“

Navíc mnohé ženy promiskuitní muži přitahují spíše kvůli – a nikoliv navzdory – své promiskuitě. Lépe to znovu pochopíme pomocí příkladu z prostředí našich nejbližších zvířecích příbuzných, primátů. „Alfa samce“ lze určit podle toho, že má přístup k mnoha samicím. Odtud zřejmě pochází argument o dvojím metru na „kance“ a „coury“ – nikoliv ze společenského uznání mužské promiskuity, ale z fascinace, kterou u žen vyvolává. Jakmile

tedy polygamní párování jednou začne, samo sebe dále posiluje.

Zoologové zjistili, že přítomnost falešné samice poblíž samce zvyšuje pravděpodobnost, že se s ním bude chtít spářit samice skutečná. I u lidských samiček pak platí „komu Pánbůh, tomu všichni svatí“ (/příslaví/ koho zahrnují přízní vysoce postavení lidé /zprav. nadřizení/, tomu přejí i ostatní; kdo je obdařen něj. dary /nadáním, bohatstvím ap./, tomu přibývají /bez zásluhy/ další; kdo má štěstí ve velké věci, má je i v méně důležitých ap., pozn. DP) Slýchávám o ženách, které odmítají schůzky se svobodnými třicátníky, protože „když se ještě neoženil, bude s ním něco špatně.“ Na vysoké škole jsem pozoroval, jak slušní a řádní muži zůstávali sami, zatímco všeobecně známí cizoložníci neměli sebemenší problémy obstarat si ženskou společnost.

Komentátoři dnešní morálky si této iracionality ženského výběru všímají jen zřídka a neradi. Před několika lety jsem viděl článek, který plánovanou novou vysokou školu velebil jako požehnání pro mladé ženy hledající „křesťanské manžele,“ naivně předpokládajíc, že právě to ženy dělají. O tom, že by se snad mohlo s hledáním věrných manželek pomoci mladým mužům, samozřejmě nepadlo ani slovo.

Moderní galantnost

Muži i ženy snáz soucítí s mladými ženami než mladými muži. U mužů zřejmě působí nějaká forma „zachránčovského“ fantazírování. Literatura i lidová slovesnost jsou plné příběhů o hrdinech zachraňujících nevinné panny ze zloduchových spárů: motiv se objevuje příliš často, než aby šlo o náhodu. Představa milostslečny v nesnázích nejspíš spouští cosi v mužské mysli hluboce zakořeněné, a pravděpodobně přirozené. Zřejmě jde o samolibý výklad mužského soupeření – muži promítají své vlastní temnější sexuální instinkty na ostatní, kteří se tím pádem ocitají v roli predátorů.

V dnešním světě se však mužský ochranný instinkt často projevuje - dosti zvráceně a groteskně - podporou feminismu, například přizvukováním odsudkům pachatelů sexuálního obtěžování a znásilnění na schůzce. Jde o formu galantnosti mimořádně vhodně uzpůsobenou pohodlnému životu moderního muže, prostou rizika i nutnosti cokoliv obětovat. Konzervativní časopisy nabízejí nadbytek důkazů. O vysokoškolácích se pravidelně píše, že „využívají“ ženy – které jsou ve skutečnosti ve věku na vdávání a založení rodiny. Joseph Farah z *World Net Daily* chválí ženu za vraždu nevěrného manžela. Objevují se hlasy pro návrat k vynuceným manželstvím a volání po trestu smrti pro pachatele znásilnění. Zdůvodnění podle všeho zní, že jakmile budou ničemným mužům vyměřeny dostatečně drakonické tresty, vše bude zase v pořádku. Základním omyl tohoto uvažování spočívá nepochopení či nepřiznání rozhodující ženské role v párování.

Mazané ženy odjakživa věděly, jak využívat mužské ochranné pudry ke svému prospěchu. Feministické výpady proti heterosexualitě a rodině směřují proti manželům a otcům zejména z ohledu na publicitu. **Nikdo se nepřidá ke kampani směřující proti ženám a dětem, ale řadu mužů lze vcelku snadno přimět k odsudku jiných mužů. Mladí muži se tak**

dnes octli v nemožné situaci. Když se ucházejí o ženu, jsou predátoři; když ji najdou, pachatelé znásilnění na schůzce; a konečně když se raději celému martyriu vyhýbají, bojí se závazků, jsou nezodpovědní a nedospělí. Ze stavu, kdy se všechno zdálo dovolené, jsme dospěli k situaci, kdy není dovolené nic. Manželství jako závazný právní svazek sice vymizelo, ale mladí muži přesto mají i nadále věřit, že usilovat o sex mimo manželství je špatné. Takto napínat lidskou přirozenost se nejeví jako příliš prozíravé.

Klamná představa, že lidé mají „příliš mnoho sexu“ vedla mezitím k návrhům na zavedení „výchovy k abstinenci“, prováděné státními školami za peníze daňových poplatníků. Duševní velikáni konzervativního mainstreamu by si možná měli osvěžit poznatek, že sexuální abstinence lidskou rasu zachovat nedokáže. Raději by se tak měli zamyslet nad tím, kolik rodin nevzniklo a kolik dětí se nenarodilo kvůli přehnaně horlivému úsilí ochránit mladé ženy před muži, z kterých mohli být dobří manželé a otcové.

Revoluce ničí sex

Doposud jsme se věnovali ženské promiskuitě, což je nepochybně závažný problém. Ženy ale mohou nenaplnovat ideál monogamie dvěma způsoby: mohou mít více než jednoho partnera – nebo méně než jednoho. Pojdme se spolu s courami trochu podrobněji podívat i na staré panny.

Znovu bych čtenáře rád varoval před oblíbenou iluzí mužských autorů: domněnkou, že mladé ženy, které nemají sexuální vztahy s muži, musejí být zdrženlivé. Ve skutečnosti od soužití s mužem můžou ženy odradit kromě morálních a náboženských zásad mnohé další důvody – a některé z nich dnes působí mnohem silněji než v dobách před sexuální revolucí. Vezměme si například následující úryvek z knihy *A Return to Modesty* (Návrat ke zdrženlivosti) Wendy Shalitové:

„Sexuální zdrženlivost křičí do světa: „Pfffttt! Stojím za to, abyste si na mě počkali... Takže ne ty, ne ty a ty taky ne.“

To jistě nelze považovat za zdrženlivost. Jak mi to vysvětlila sedmadvacetiletá ortodoxní Židovka: „Izraelské dcery nejsou veřejnosti k mání.“ Očividně, takřka nadutě, byla hrdá na to, že nespí jen tak s *někým*. 1]

Jedná se však o pouhé zdání a následek přirozené ženské hypergamie, které příliš nesouvisí s kvalitou té které ženy. Toto zdání může být v globálu prospěšné: když žena věří, že je „příliš dobrá“, než aby spala s kdekým, může ji to pomoci zachovat věrnost svému muži. Jinak řečeno funguje manželství jako usměrnění ženské hypergamie užitečným směrem. (Často se mluví o nutnosti usměrnit mužský sexuální instinkt manželstvím a založením rodiny, už ne však ženský – což je chyba.)

Každopádně můžeme ženy spíše než za od přírody zdrženlivé označit za přirozeně domýšlivé. Hypergamie znamená maximalizaci odmítnutí – když je dost dobrý jen ten nejlepší, *není* dost dobrý skoro nikdo. Pozorovatelé zpravidla pracují s předpokladem, že moderní ženy snížily svou hodnotu – ty se však spíše ocenily natolik vysoko, že se samy vytlačily z trhu. Dřív se říkávalo, že „žena, která si myslí, že pro žádného není dost dobrá, může mít pravdu, ale ještě častěji zůstane na ocet.“ Jak by něco takové mohlo být pro dnešní ženy velice relevantní? Předchozí generace žily své provinciální životy ve světě, kde neexistovaly dokonce ani fotografie. Jejich představy o sexuální přitažlivosti byly ohraničené vlastními zkušenostmi. Ve svém rodokmenu jsem například našel rodinu s třemi dcerami, které vyrostly na farmě sousedící s třemi dalšími statky. Když každá z dívek dospěla do příslušného věku, vzala si za muže chlapce z jedné ze sousedních farem. Od svých manželů toho až tolik nečekaly a všechny tři ženy pravděpodobně prožily své životy, aniž by kdy spatřily muže, který vypadal jako Cary Grant.

S příchodem 30. let 20. století ale miliony žen sledovaly Caryho Granta dvě hodiny týdně, a v duchu s ním srovnávaly své muže. V následujících desetiletích pokračovala expanze a hrubnutí zábavního průmyslu, až jsme konečně dospěli do situace, kdy řadu žen muž, který nevypadá jako filmová hvězda, jednoduše nezajímá. Není možné zařídit, aby všichni vypadali jako filmové hvězdy, dá se však pobídnout ženy k tomu, aby se vrhaly k nohám nebo *čekaly* na těch pár, kteří tak vypadají – tj. stát se courami nebo starými pannami. Právě tak vydělala Helen Gurleyová Brownová miliony. Rychlý odkvět ženské mladistvé krásy – ve spojení s v tomto věku ještě ne zcela plně vyvinutou psychikou – ji činí zranitelnou nerealistickými očekáváními – a sexuální revoluci lze do jisté míry označit za komerční zneužívání této zranitelnosti ve velkém.

Ano, i muži jsou – ke své škodě – neustále obklopeni obrazy výjimečně přitažlivých žen, praktický dopad je však nižší, protože – stojí za to zopakovat to ještě jednou – *volba je v rukou žen*. Dokonce i vcelku obyčejným mladým ženám se často povede zajistit si sexuální přízeň pohledných nebo sociálně dominantních mužů; možnost promiskuity mají otevřenou. Mnoho žen pak nechápe, že obyčejní mladí muži tuto možnost nemají.

Ze slov tradicionalistů by člověk mohl usoudit, že monogamie je kartelem vytvořeným s cílem uměle omezit množství mužům dostupného sexu, a tak vyhnat ku prospěchu žen jeho cenu vzhůru. (Něčemu podobnému věřili i zastánci vytvoření mužské sexuální utopie). Aby podobný mechanismus fungoval, museli by muži být schopni navýšit svou hodnotu, tj. dle libosti se učinit přitažlivějšími. Monogamie nepřináší ženám jako skupině více žádaných partnerů, než by měly jinak. Přílehlavá je další ekonomická analogie: podobně jako v jiných oblastech i v sexu o ceně nakonec rozhoduje kupec, nikoliv prodávající. A kupci jsou z větší části obyčejní a průměrní muži.

Navíc mnoho mladých žen zřejmě skutečně věří, že každý muž, s kterým se setkají, o ně má *ipso facto* zájem. Zčásti jde o naivitu mládí; zčásti o následek rozkladu společensky uznávaného postupu námluv a zčásti o výsledek feministického tažení onálepkovat veškeré chování spojené s mužským dvořením jako „obtěžování.“ A tak mladé ženy ve svých nejplodnějších letech rozhořčeně odmítají veškeré mužské

návrhy, jako by šlo jen o neomalovaný zájem o sex. Jak se ale blíží třicítce, postupně jim dochází, že by mohlo být rozumné zajít alespoň občas na nějakou schůzku - aby následně byly udiveny zjištěním, že si s nimi muži obvykle jednou dvakrát vyjdou, a pak přestanou volat. Věří, že výměnou za nesmírnou milost - tedy že konečně přijaly návrh na schůzku - mají nárok na snubní prsten. Podobně jako se někteří muži domnívají, že jim svět dluží živobytí, myslí si tyto ženy, že jim dluží manžela. Když zve muž ženu na schůzku, naznačuje jen to, že o ní je ochoten coby o družce *uvažovat*: prsten by jí mohl nabídnout v případě, že se mu po bližším seznámení dostatečně zalíbí. Většina schůzek ke sňatku nevede, proč by také měla? Spíše než muže kárat za neochotu přijmout závazek bychom v těchto případech měli ocenit jejich sexuální sebeovládání a opatrnost při výběru partnerky. **Abych to shrnul: oslava maximalizace odmítání a nerealistická očekávání jsou jedním z důvodů, proč řada dnešních žen nemá děti.** Druhým je tzv. parazitické randění, forma ženské ekonomické predace na mužích. Dovolte mi to vysvětlit.

Úpadek manželství bývá často přičítán tomu, že muži dnes mohou „dostat od žen, to co chtějí,“ aniž by si je museli brát. Co když ale dokáže od muže dostat bez svatby všechno, co chce, i žena? Nebude v takovém případě méně svolná „zavázat se“? Většina žen upřímně řečeno od mužů chce především pozornost a pěkné věci. Klidně budou randit s mužem, který je romanticky vůbec nezajímá - jen pro zábavu, kvůli jídlům zadarmo a dárkům. Než si takový muž uvědomí, že jej žena využívá, může ho to stát spoustu peněz a času.

Rodinný život si žádá oběti; dobrá matka se *odevzdává* svým dětem. Ženy uchylující se k parazitickému randění nedávají, ale berou - k manželství ani mateřství se tudíž nehodí. Jejich charakter bývá zpravidla zformován už předtím, než se s nimi muž setká. Jelikož je nedokáže změnit, jediným smysluplným řešením je naučit se je rozpoznávat a vyhybat se jim.

Třetí překážku ženskému rozmnožování tvoří hysterie kolem znásilnění na schůzce. Doporučuji vám přečíst si prvních pár kapitol knihy Katie Roipheové *The Morning After (Ráno poté)*. 2] Ve věku, kdy si dřív ženy hledaly manžele, se dnes účastní pochodů „vezměme si zpátky noc,“ kampaní na zvýšení „povědomí o znásilnění“ a kurzů sebeobrany, kde kopou do rozkroku mužské figuríny. Tyto mladé ženy se podle všeho mnohem více než skutečných mužských činů bojí mužské pohlavní touhy jako takové. Trefnými slovy sloupkačky Angelly Fioriové **„nemotivovala kampusové kampaně proti znásilnění na schůzkách zkraje 90. let upřímná starost o osud žen. Jednalo se o součást neutuchajících snah očernit v očích snadno ovlivnitelných mladých žen samotnou heterosexualitu pomocí vykreslování mužů jako sexuálních násilníků.“** 3] Například kurzy sebeobrany tak ve skutečnosti mají za cíl ženám vštípit *mentální* zábrany proti mužům, a tak znemožnit jakoukoliv opravdovou důvěrnost. Součástí dospívání v ženu vždy bylo naučit se navazovat vztah s muži. Podbízení se dívčím iracionálním obavám dnes ale mnoho z nich udržuje ve stavu opožděného vývoje. Jednotlivec s tím pochopitelně mnoho neudělá, ani nemůže. Kdo by stál o dívku uzavřenou do neproniknutelného mentálního brnění podezření?

Ani v tomto případě se mužští tradicionalisté s dobrými úmysly nepostavili k otázce nejšťastněji. Otcové kurzy sebeobrany a paranoidní strach ze znásilnění na schůzkách podporují, protože obavy o bezpečí jejich dcerek trumfují vše ostatní. Nakonec se ale možná

začnou divit, proč vlastně nemají žádné vnuky.

Začtvrté zůstává mnoho žen partnera, protože od svých mužů jednoduše odešly. Formálně ženy iniciují rozvod ve dvou třetinách případů. Většina pozorovatelů se však shoduje, že tento odhad je dosti podhodnocený. Není snadné určit přesná čísla, ale informovaní lidé se kloní k odhadům až o 90% zodpovědnosti žen za rozvody a rozchody: není to tak, že by je muži nemilovali a opouštěli je; milují je, ale ony *opouštějí je*. Mnoho mladých žen má za to, že se chtějí vdát, ale ve skutečnosti touží spíš po svatebním obřadu (viz **časopisy pro nevěsty**). Každopádně však ženy jako první chtějí do manželství i pryč z něj. *Vdát se* je samozřejmě snadné; složitější už ale bývá žít spolu šťastně až do smrti.

Nevěrná žena zpravidla nechce zůstat sama. Někteří muži si ale s rozvedenými ženami neradi začínají; říkají si totiž – „s cí ženou to vlastně chodím?“ Jde o rozumné výhrady: žena, která už jednoho manžela opustila, těžko projeví tomu druhému větší oddanost. Jen málo mužů pak touží finančně podporovat cizí děti. Ženy si často stěžují, že nedokáží najít náhradu za manžela, kterého opustily – říkám jim našťavané cizoložnice.

Ješitnost, parazitismus, paranoia a nevěrnost – to není vyčerpávající výčet nepříjemných vlastností ženského pokolení moderního Západu. Další je neurvalost. Zčásti to snad lze připsat celkovému úpadku zdvořilosti během posledního půlstoletí, za nějž nesou vinu obě pohlaví. Část ale připisují na účet ženského sexuálního utopismu, z následujících důvodů:

Při pohledu na obálku časopisu *Cosmopolitan* by člověk mohl nabýt dojmu, že ženy jsou přímo posedlé mužskou sexuální rozkoší. To by jistě mnohé muže upřímně překvapilo. Příkrý rozdíl mezi tím, co ženy čtou, a jejich skutečným chováním se stal takřka surreálným. **Klíčem k rozluštění hádanky je uvědomit se, že muž, kterého Cosmo-dívka touží uspokojovat, není skutečný. Konečně na něj narazí po ještě jedné kosmetické vychytávce, až shodí ty poslední tři kila nebo najde dokonalý účes. Mezitím se ale k mužům z masa a kostí, které denně potkává, může chovat jako k póvlu. Proč se s nimi vlastně zahazovat a chovat se k nim slušně, když ten pravý už čeká za dalším rohem? Muži dřívějšího data narození si ne zcela uvědomují, jak neomaleny se ženy staly.** Až dosti pozdě ve svém životě jsem dospěl k poznání, že chování, s nímž jsem se u žen setkával, rozhodně nemůže být normální – kdyby se tak chovaly i ženy v minulosti, lidská rasa by jistě už dávno vyhynula.

Pokud mě snad někdo podezírá z přehánění, měl by si přečíst ženské popisy sebe samých na internetových seznamkách. Nikdy nemluví o dětech, ale skoro každé se jim podaří nějak vtěsnat do profilu slovo „zábava.“ „Mám ráda party a zábavu! Ráda piju, trávím čas s cool lidma a nakupuju!“ Ženy vyzývají „sexy chlápky,“ aby je kontaktovali. Někteří to jistě udělají, a možná se s nimi trochu pobaví. Ale založil by s takovou ženou jakýkoliv rozumný muž – „sexy“ nebo ne – rodinu?

Dobrá žena nepadne z nebe. Dříve dívky vychovávali s tím, že jednoho dne z nich budou manželky a matky a také je učili potřebným dovednostem. Mladý nápadník mohl oprávněně předpokládat, že dívka dokáže uvařit a starat se o domácnost. Dnes očividně mnoho žen

považuje za dostatečné nabídnout manželovi teplé tělo.

Co se stane, když se dnešní ženě, bláhově se domnívající, že si za manžela zaslouží filmovou hvězdu, nejen že nepodaří dokonalého partnera, ale muže vůbec žádného? Neklade vinu za svá přehnaná očekávání a důvěřivost sobě samé; ne, samozřejmě za to mohou muži. Z podbízení ženskému hněvu na opačné pohlaví se etabloval celý literární subžánr. Zde uvádím několik z Amazonu dostupných titulů: *Why Men Are Clueless (Proč chlapi nemají ani páru)*, *“Let’s Face it, Men are @\$#%|e\$”: What Women Can Do About It („Řekněme si to narovinu, muži jsou sráči“: co s tím ženy mohou dělat)*, *How to Aggravate A Man Every Time... And Have Him Beg for Mercy (Jak pokaždé naštvat muže... a donutit škemrat o odpuštění)*, *Things You Can Do With a Useless Man (Co dělat s chlapem k ničemu)*, *101 Reasons Why a Cat Is Better Than a Man (101 důvodů, proč jsou kočky lepší než muži)*, *101 Lies Men Tell Women — And Why Women Believe Them (101 lží, které muži ženám říkají - a proč jim ženy věří)*, *Men Who Hate Women and the Women Who Love Them (Muži, kteří nenávidí ženy a ženy, které je milují)*, *Kiss-Off Letters to Men : Over 70 Zingers You Can Use to Send Him Packing (Jak se rozejít s chlapem: přes 70 způsobů, jak ho poslat do háje)*, *Mess with His Head, or Just Plain Dump Him (Pohrajte se s jeho hlavou - nebo ho jednoduše odkopněte)* - a pro odkopnuté ženy pak *How to Heal the Hurt by Hating (Jak vyléčit bolest nenávisť)*.

U některých žen pak nabyla nenávisť k mužům skutečně psychotických rozměrů. Obří billboard v mém rodném městě se projíždějících řidičů ptá: „Kolik žen ještě bude muset zemřít, než začneme pokládat domácí násilí za zločin?“ Člověk se musí nevyhnutelně zamyslet nad tím, co se odehrává v hlavě lidí, kteří si tento billboard objednali. Že by opravdu nevěděli, že zavraždění ženy jejím manželem bylo zločinem odjakživa? Snaží se vyvolat strach? Nebo jejich mysl natolik zatemňuje nenávisť, že jim to znemožňuje nahlížet na svět realisticky?

Až sem jsme dospěli během jediné generace ženské sexuální emancipace. Jakmile si muži uvědomí plný rozsah a hloubku ženské zlosti na muže namířené, mnoha z nich nad tím zůstává rozum stát. Co mohlo nejlahobytnější a nejzhyčkanější ženy v dějinách tak rozzuřit?

Blogger Henry Makow přišel ve své eseji *The Effect of Sexual Deprivation on Women (Dopady sexuální deprivace na ženy)* 4] s podle mě dosud nejuvěřitelnější diagnózou. K současné hysterii kolem znásilnění na schůzkách říká: „Muži jsou ‚násilníci,‘ jelikož nedávají ženám lásku, kterou potřebují.“ Jinak řečeno, co když je ve skutečnosti problémem to, že muži se, ehm, k ženám nechovají dostatečně dravě? Vše výše popsané podporuje teorii, že západní civilizace se potýká s epidemií ženské sexuální frustrace. A jako obvykle se typický konzervativce nedokáže postavit problému čelem a správně: rád by předstoupil ve svém nablýskaném brnění a prohlásil „nemějte strachu, ctnostné panny, nedovolím těm podlým bestiím poskvřnit vaši panenskou cudnost.“ Pokud ženy od mužů potřebují lásku a nedostávají ji, tohle jim skutečně moc nepomůže.

Poznámky:

- 1] Wendy Shalit, *A Return to Modesty: Rediscovering the Lost Virtue* (New York: The Free Press, 1997), str. 131–32.
- 2] Katie Roiphe, *The Morning After: Sex, Fear, and Feminism* (Boston: Back Bay Books, 1994).
- 3] Lew Rockwell, *Feminism's Third Wave*, 23. května 2003.
- 4] Henry Makow, *The Effect of Sexual Deprivation on Women*, 7. července 2003.

Úvaha F. Rogera Devlina *Sexual Utopia in Power, Part 3* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 14. července 2011.

Series Navigation

<< Sexuální utopie v praxi, část 2 Sexuální utopie v praxi, část 4. >>